

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie ze skargi M. S.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie III UK 380/19 po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2020 r.

postanawia:

odrzuć skargę.

UZASADNIENIE

M. S. (dalej: skarżący) pismem z dnia 28 października 2019 r., działając w imieniu własnym na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze strony na naruszenie prawa do rozpoznawania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm.; dalej: ustawa o skardze na naruszenie prawa strony), wniósł skargę na przewlekłość postępowania wszczętego przed Sądem Najwyższym, którego przedmiotem jest odwołanie M. S. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...).

W ocenie skarżącego z winy Sądu Najwyższego doszło do przewlekłości postępowania, ponieważ Sąd ten przez okres roku i dwóch miesięcy nie podjął żadnych czynności procesowych, które zmierzałyby do rozpoznania jego sprawy. Zdaniem M. S., z winy Sądu Najwyższego został on pozbawiony przedłużenia orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, w konsekwencji czego nie przysługują mu uprawnienia do korzystania ze zniżek przysługujących osobom niepełnosprawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia, albo trwa dłużej, niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 powołanej wyżej ustawy, jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. W sprawach nieuregulowanych w ustawie o skardze na naruszenie prawa strony do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy (art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony).

W przypadku skargi rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy niezbędne jest w tym zakresie sięgnięcie do przepisów o postępowaniu zażaleniowym w sprawach cywilnych regulujących zdolność postulacyjną strony. Zgodnie z art. 394¹ § 3 k.p.c., do zażalenia wnoszonego do Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio przepis art. 398⁶ § 3 k.p.c., Zażalenie powinno być sporządzone przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., chyba że stroną, jej przedstawicielem lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną lub jej przedstawicielem jest adwokat lub radca prawny (art. 87¹ § 1 k.p.c. *in fine*).

Pogląd ten został potwierdzony w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, która stwierdza, że do skargi na przewlekłość postępowania, uregulowanej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony, rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w sprawie cywilnej, stosuje się przymus adwokacko-radcowski.

Tak więc skarga – w zakresie, w którym odnosi się do przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym – wniesiona z pominięciem przymusu adwokacko-radcowskiego, podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § k.p.c.

